

mehmet polat quartet

embodied poetry

Er zijn behoorlijk wat avontuurlijke oud-spelers die muzikaal onbekende wegen verkennen. [Rabih Abou-Khalil](#) en [Anouar Brahem](#) bijvoorbeeld, maar in ons land zijn er ook een paar actief die zich met de groten kunnen meten, zoals [Haytham Safia](#) en [Mehmet Polat](#).

Mehmet Polat verlegt nog steeds zijn grenzen en nodigt op zijn nieuwe album **Embodied Poetry** ook weer een paar verrassende gasten uit, zoals trompettist Gijs Levelt, die we onder meer van de [Amsterdam Klezmer Band](#) en [Spinifex](#) kennen, en dan heb je het niet over doorsnee jazz.

En vergeet zijn kwartet niet – Polat zelf is een bijna geniale oud-speler, die met een speciale techniek en een brede achtergrond vrijwel alles kan spelen wat hij bedenkt, maar hij heeft dan ook nog eens de sublieme pianist Mike Roelofs, die zijn piano bijna vanzelfsprekend met de oud laat praten, om het zo maar te zeggen – ik zat er regelmatig met open mond van bewondering naar te luisteren. Onderschat dan de machtig mooie bas van Daniel van Huffelen en de subtiele drums van Martin Hafizi niet, want die geven niet alleen de perfecte ondersteuning, ze zorgen ook voor subtiele accenten.

Na de jazztrompet van Gijs Levelt in **Groove Stories** volgt overigens ook nog de heerlijk weemoedige duduk van Vardan Hovanissian in **Landed Together** en de ney van Sükrü Kirtis in **Four Phases**.

Het muzikale avontuur duurt dit keer ruim een uur, en het had wat mij betreft nog veel langer door mogen gaan. Een sublieme cd zonder ook maar één zwak moment, van een oud-speler die schijnbaar moeiteloos vele werelden met elkaar weet te verbinden. Mooie, melancholieke, vaak spannende, altijd warme muziek waar ik nooit genoeg van krijg.